

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 10

DESEMBER 2020

56. ÅRGANG

«Og det skjedde i de dager at det utgikk et bud fra keiser Augustus at all verden skulle innskrives i manntall ...» Luk 2:1

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Tveiten,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Martin Fjære, Valberggrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427
E-post: martifja@online.no

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

«Frykt ikke!»

I møte med Gud har mennesket grunn til å kjenne på *frykt*. Det er han som rår over liv og død.

Gudsfrykt er snart noe ukjent både blant verdens barn og hos de kristne. Gud er for mange ikke lenger hellig, bare kjærlig.

Men Guds barnet behøver ikke å frykte som de andre. Den som er satt inn i barnekår hos Jesus har ikke *trelle-frykt*, men *ærefrykt* for Gud.

Uten kjennskap til Guds kjærlighet, vil frykten for Gud skremme enhver vekk fra ham eller inn i et forferdelig lovstrev. Det er trellens kår.

Og uten frykt for den hellige Gud og hans vilje, vil kjærligheten bare bli sentimental og svermerisk.

«Vi skal *frykte og elske Gud* over alle ting», sier Martin Luther i forklaringen til budene. Gudsfrykt og kjærlighet trives best i lag.

Fredrik Wisløff har sagt: «Gudsfrykt, kjærlighet og tillit hører uløselig sammen. Gudsfrykten er mor, kjærligheten far og det barn som fødes er tilliten».

Sett din lit til engelens ord (Luk 2:10-11): – Frykt ikke! (...) I dag er det født dere en frelser.

Og din frykt skal bli vendt til stor glede!

Ingar Gangås

«En stor glede, en glede for alt folket»

Av Asbjørn Fossli

«Det var noen hyrder der på stedet som var ute på marken og holdt nattevakt over sin hjord. Og se, Herrens engel stod hos dem, og Herrens herlighet lyste om dem. Og de ble meget forferdet. Men engelen sa til dem: Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket.»

Luk 2:8-11

Juleevangeliet hos evangelisten Lukas er det vi vil kalle for kjente vers. Vi sier imidlertid gjerne at en god ting kan ikke gjentas ofte nok, og slik er det også med det vi leser i Bibelen.

Nå er det alltid en fare for at det vi har hørt mange ganger, det føler vi at vi «kan». Og derfor gir vi ikke så nøye akt på det. Men Guds ord er ikke noe vi «kan». Det må læres og erfares

gang på gang. Derfor har også disse velkjente versene mye å si oss.

Noe som har stoppet meg opp, er det som står i vers 8: «Det var noen hyrder der på stedet som var ute på marken og holdt nattevakt over sin hjord». Når var det budskapet fra himmelen kom til dem? Jo, det kom til dem mens de var midt i sitt virke. De var ikke i tempelet eller synagogen og ba lange bønner.

Gud er suveren

Dette viser noe av hvor suveren Gud er. Evangeliet ble ikke først forkynt for fariseerne og de skriftlærde i Jerusalem, men for det vi vil kalle for enkle arbeidsfolk. Det er sant som Jesus sier om Faderen i Matteusevangeliet (11:25), at han «har skjult dette for de vise og forstandige, men åpenbart det for de umyndige». Og videre sier Jesus i vers 27: «Alt

Innhold, desember 2020

«Frykt ikke!» Av Ingar Gangås	side 2
«En stor glede, en glede for alt folket». Av Asbjørn Fossli	side 3
Det store juletegnet. Av Malvin Torsvik	side 7
Julen er her – men er det en kristen jul? Av Vidar Nordberg.....	side 9
Hjem til koronafrykt og politisk uro. Av Ingar Gangås	side 11
Møtekalender.....	side 13
I dag hjelper Herren! Intervju ved Dag Rune Lid	side 17
«Dine synder er deg forlatt!» Av Lars Fossdal	side 21
Frølsesglede. Av Martin Luther.....	side 23
Julefrykt og juleglede. Av Ole Hallesby.....	side 24

er overgitt til meg av min Far. Og ingen kjenner Sønnen uten Faderen, heller ikke kjenner noen Faderen uten Sønnen, og den som Sønnen vil åpenbare det for».

Det er noe vi må huske på når vi er i vårt lønnkammer eller sitter på møte: Vi kan *be* så mye vi vil, men vi kan ikke *kreve* at Ordet blir åpenbart for oss. Der er Gud suveren. Han er vår skaper, vi er hans skapning. Han er den som skaper og gir, vi er de som tar imot det han gir. Han bestemmer også *hva* han vil gi. Det er *han* som vet hva vi trenger. Vi har en fordervet natur, og vet ikke vårt eget beste.

Guds herlighet

Da er det godt å minnes at Gud er kjærlighet. Han gir oss ikke det vi vil ha, og enda mindre det vi fortjener. Nei, han gir oss det vi trenger.

Det var dette hyrdene fikk høre. Plutselig stod en Herrens engel hos dem og Herrens herlighet lyste om dem. Da ble de forferdet, ja, det står: «De ble meget forferdet».

I møte med Gud og hans herlighet blir du liten. Jesaja fikk et slikt møte, og måtte erkjenne: «Ve meg! Jeg er fortapt» (Jes 6:5)

Guds hellighet

Vi lever i en tid der både *det* hellige og *den* Hellige harseleres med. Det er som om alle hemninger har forsvunnet. Ettersom også vi er barn av vår tid, er det grunn til å spørre hvordan det står til med vår egen guds frykt. Vi kunne nok blitt forferdet av det hyrdene fikk oppleve, og vi kan bli vekket opp på et møte. Men hvordan er

det med guds frykten i det daglige?

Josef lot seg ikke forføre av Potifar's hustru. Han spurte: «Hvordan skulle jeg da gjøre denne store ondskap og synde mot Gud?» (1Mos 39:9). Synd er ondskap, slik var det for Josef.

Vi leser også om mange andre i Bibelen som med sitt liv viste hvem som var deres herre. Hva viser våre liv? Lever vi for oss selv eller lever vi for Jesus? Er det kjødets gjerninger eller Åndens frukt som preger oss?

Blir du forferdet når Herrens ord kaster lys over ditt eget liv, eller er det kanskje ikke så nøye? Jesus sier i lignelsen om jomfruene i Matteusevangeliet (25) at de «slumret alle inn og sov». Slik er det i vår tid: Vi lules inn i likegyldighet og søvn. Synden blir ufarliggjort. Selv merker jeg det flere ganger når jeg skal be, at jeg blir likegyldig. Jeg ser ikke min egen synd, jeg har ikke noe å be om. Og når jeg ber, merker jeg at det lett blir overfladisk.

Guds frelsende kjærlighet

Da er det godt å lese det som står videre i teksten: «Men engelen sa til dem: Frykt ikke! For jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids stad» (Luk 2.10-11).

Vi blir ikke så fort ferdig med det som sto i det siste verset, at det er født oss en frelser. Vi kan synge om det, vi kan tale om det og vi kan vitne om det. Men det er ikke så lett å tro det, og det er enda mindre lett å tro at det gjelder for meg.

Det er ikke fordi Guds ord er uklart at det er vanskelig å tro det, men det stemmer ikke med vår fornuft. Slik er det både

når vi hører loven og når vi hører evangeliet. Derfor protesterer også hjertet: *Så ille er det ikke med meg!* Og: Nå, når jeg har det slik som jeg har det *nå*, kan jeg ikke regne med evangeliet.

Dermed ender vi fort opp med at hverken loven eller evangeliet får gjort sin virkning. Loven får ikke vise oss vår fortapte stilling og evangeliet får ikke frigjøre oss.

Men da må vi spørre: Hva betyr det egentlig at Jesus er vår frelser? Tenk deg at du er lam i armer og bein, og ligger i et brennende hus. Da trenger du ikke en som kan *hjelpe* deg ut, nei du trenger en som kan *bære* deg ut. Du

trenger en *frelser*, ikke en *hjelper*.

En slik frelser er det Jesus er. Øivind Andersen sier det slik: «Alle som har syndet, alle som har mislyktes og alle som ikke kan gjøre noen innsats for Gud, dem er han en frelser for» (Fra andaktsboka «Ved Kilden», 7. januar).

Dette vitner hele Bibelen om. Da Jesus hang på korset, hang det også to røvere ved hans side. Den ene erkjente og bekjente at det var rettferdig at han hang der. Det var rettferdig at han skulle dø. Så blodrød var hans synd. Han hadde nok ingen sterk tro da han vendte seg til Jesus og ba: «Jesus, kom meg i hu når du kommer i ditt rike» (Luk 22:42). For det

ville jo være det minst naturlige av alt at Jesus hørte hans bønn.

Frelse for syndere

Men Jesus er en frelser for «alle som har syndet» og «alle som har mislyktes». Jesus er en frelser for den som trenger ham. Derfor skal vi gå til Jesus spesielt når vi er uverdige, når vi ikke fortjener nåde, slik som denne røveren gjorde.

Mens Jesus bare var et foster fikk Josef beskjed av Herrens engel: «Du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder» (Mat 1:21). Jeg hørte en preken over dette en gang, og da gikk det opp for meg at dette er ikke bare et ord til Josef – det er et ord til meg: *Jeg skal gi ham navnet Jesus, jeg skal akte ham som min frelser.*

I Apostlenes gjerninger (15:11) sier Peter dette om forholdet mellom jødene og hedningenes frelse: «Men vi tror at vi blir frelst ved Herren Jesu nåde, på samme måte som dem». De som har vært kristne hele sitt liv, blir frelst på samme måte som dem som er nyomvendt.

Det er også godt å legge merke til hvorfor Josef skulle gi barnet navnet Jesus: «For han skal frelse sitt folk fra deres synder». Jesus kom ikke bare for den åpenbare verden. Han kom også for dem som hadde hørt Guds ord fra barnsben av. Han kom for å frelse *sitt folk*.

Gud har aldri regnet med at hans barn skal klare seg med Jesu *hjelp*. Nei, Jesus er vår *frelser*. Og hva ligger det i Jesu navn? Jo, nettopp at vi ikke kan frelse oss selv, men at det er Gud selv som frelser oss.

Dommen rammet Jesus

Det er en viktig ting vi ikke har berørt, og det er at det fikk følger for Jesus å være vår frelser. Vår fordervede natur er ikke i stand til å forstå dybden i dette. Allikevel var Jesus villig til å sone vår synd. Han møtte Guds vrede som deg og som meg. Og det gjorde han ikke fordi vi gjorde så godt vi kunne og ikke fordi vi gav ham den ære som han fortjente.

I Jesaja 53:3 står det: «Foraktet var han og forlatt av mennesker. (...) Vi akttet ham for intet». I «Bibelen Guds ord» sin oversettelse av Jesaja 49:7 beskrives Jesus som: «Ham som er foraktet fra dypet av hver sjel» og «en styggedom for alle folkeslag».

Da ser vi at Jes 53:6 ikke er tomme ord: «Vi fór alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham». På Golgata fikk vår ugudelighet og egenrettferdighet sin rettferdige straff. Den straffen ble utstått av Guds Hellige Sønn, av han som var tvers igjennom god.

Ja, så god er Jesus, at han er villig til å være din og min stedfortreder. Han var villig til å bli handlet med som om han hadde vært oss. Når vi får se det, blir vi ikke så raske til å tale om å lide urett. For det finnes ikke noe menneske som har lidd mer urett enn Jesus, og han gjorde det frivillig, av kjærlighet til deg og meg.

Det er denne grunnvollen alle Guds løfter hviler på, et verk som er fullbrakt. Det var dette som frelste røveren på korset, og det er det som frelser deg og meg.

Dette er den store glede som er «for alt folket!»

Det store juletegn

Av Malvin Torsvik

Advent – jul

Adventus Domini – Herrens komme. Adventstiden går snart over i jul, hvor vi feirer at Frelseren Jesus kom til vår jord. Han er ikke noe mindre enn Gud, og det faktum at Gud ble menneske og tok bolig blant oss, sprenger fullstendig vår tanke. Det var da heller ingen stor velkomstfest han fikk den julenatten han ble født. Nei, det ble heller et ublidt møte med den verden og det folk Gud elsket.

Ingen idyll

Julekortene med Maria, Josef, hyrdene, sauene og Jesusbarnet er vel mildt sagt romantiserende. Det er en annen virkelighet som beskrives for oss med disse korte setningene fra juleevangeliet: «... og la ham i en krybbe, fordi det var ikke rom for dem i herberget» (Luk 2:7). For selv om han kom til sine egne, det folket som Gud hadde utvalgt og forberedt til å motta en frelser, konstaterer apostelen Johannes at «hans egne tok ikke imot ham».

Hyrdene som ventet på Messias fikk dette budskapet som vi kjenner fra juleevangeliet: «Og dette skal dere ha til tegn. Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe» (Luk 2:12).

Guds tegn

Dette tegnet som juleevangeliet forkynner står faktisk helt sentralt i

budskapet om Jesus. Det var et tegn over Jesu liv fra krybben til korset, sagt om ham lenge før han ble født: «Hvem trodde det budskap vi hørte? Og for hvem ble Herrens arm åpenbart? Han skjøt opp som en kvist for hans åsyn, som et rotskudd av tørr jord. Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet. Vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham. Foraktet var han og forlatt av mennesker, en smertenes mann, vel kjent med sykdom. Han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet ham for intet» (Jes 53:1-3).

En av oss

Jesus kom til jorden, ikke for å bli kåret til Messiaskongen som folket helst ønsket, men for å tjene. Han ble en av oss. Derfor er juleevangeliet det gode budskap til alle syke, fattige og undertrykte. Men hvordan kan han være deres frelser? Ved å dele deres kår? Jesus sa: «Revene har huler, og himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til» (Mat 8:20). Ja, han delte deres kår, men hvis bare dét var hensikten, hadde det kun vært en himmelsk sympati med menneskene.

Hemmeligheten

Tegnet som fulgte Jesus hadde et helt annet siktemål: Jesus «tok en tjeners skikkelse på seg, da han kom i men-

neskers liknelse. Og da han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret han seg selv og ble lydig til døden – ja, døden på korset» (Fil 2:7-8). Dette er julebudskapetets store hemmelighet. Han som ble født under tegnet av å være alles tjener, viste oss ikke bare medfølelse, men gjorde noe med selve grunnskaden som skjedde på syndefallets dag, og som siden blir arvet av hvert menneske. Gud kaller det synd. Det betyr at vi er født med «ryggen vendt mot Gud», med en uvilje til å leve med Gud og lyde ham. Vi har alle bommet på vår bestemmelse, og vi står i stor skyld overfor Gud. Det er ikke vanskelig å se konsekvensene av dette i vår verden, men ingen behøver å gå lengre enn til seg selv. Hvem er de fattige og undertrykte, om ikke også de rike og vellykkede? Hvem har noe å vise til når vi en dag skal stå for Gud – dommeren?

For deg!

Det fantastiske budskapet som englene kom med til oss, var at han som ble født, var verdens frelser. Den oppgaven gjorde han ikke bare ved å gjøre godt mot alle, men han tok hele menneskehetens skyld på seg – også din – og sto til doms foran sin Far, som i sin kjærlighet til oss lot straffen ramme Jesus. Det er evangeliet i et nøtteskall. Hvor finner du en dommer som sier til den anklagede: Du er frikjent! Jeg tar straffen for deg! Det var dét Gud gjorde, da han lot Jesus lide og dø i stedet for oss.

Adventus domini – Herren kommer

– nå i 2020 med verdens beste nyhet: En Frelser er født! Han er Guds gave – også til deg!

Velsignet jul!

De lånte en krybbe å legge ham i og dertil litt halm og strå.
De lånte et esel fra fremmed li til kongen å ride på.

Men korset han bar og den blodige krans var hans, var hans.

Han lånte en sal da hans dag var forbi for å dekke sitt nattverdbord.
Ja, også den grav som de la ham i var lånt fra en annens jord.

Men korset han bar og den blodige krans var hans, var hans.

Å nei, når jeg nå ser hans tornekrans og ser på hans kors som det var, da kjenner jeg dypt, den var ikke hans. Nei, min var den bør han bar.

Det kors som min Frelser har båret som sitt, var mitt, var mitt!

Nils Bolander 1935 (fra engelsk).
Sb 240:1,4,5

«Derfor skal Herren selv gi dere et tegn: Se, en jomfru skal bli med barn, hun skal føde en sønn og gi ham navnet Immanuel» (Jes 6:14)

Julen er her – men er det en kristen jul?

Av Vidar Norberg

Julen er her igjen, men er det den samme kristne jul som man feiret i gamle dager?

For den som har vært borte fra juleforberedelsene i 20 år og så kommer tilbake til Norge, ser man fort at det er meget som har forandret seg. Det er det neppe alle nordmenn som ser, hverken kristne eller ikke-kristne.

Man får lett en fornemmelse av at julen er blitt mer hedensk, av og til direkte ondskapsfull i all sin verdslige fargeprakt. Det kan man se på enkelte juledekorasjoner, for eksempel på Sentralbanestasjonen i Oslo. Der var det en julenisselignende sak som så langt mer ondskapsfull ut enn de gamle tjukke, godslige nissene som heller ikke var noe å trakte etter. Overgangen til onde nisser og fæle gnomer med rød nisselue som er klar til å gjøre et pek, har også fått mer plass på julekortene. En studie av et meget rikholdig assortiment av julekort i en finsk bokhandel, viste stort sett nisser. Mange stygge. Det virker ikke som om utvalget av julekort med fugler på julenek, kanefart til kirke, eller andre vakre snørike naturmotiver har noen fremtredende plass. Så kan man spørre om hvor ble det av Jesus-barnet i krybben i Betlehem eller hyrdene på marken og den syngende hærs-kare av engler eller de tre vise menn? Det ser ikke ut til at disse kort

tilbys i særlig grad. Kan dette bety at julens kristne budskap om Jesu fødsel er i ferd med å viskes ut i den nordiske kultur. Meget tyder på det.

Julstjernen høyt i toppen skal minne oss om vår Krist.

(Foto: Jostein Sandsmark)

Det kan nok også virke som om julesangene er blitt skrudd opp og påført mer toneglamour. Det enkle som man kanskje før forbandt med julens innhold, er svekket. Ikke er

det lett å si hvordan det er i de tusen hjem. Men i gamle dager pleide man å begynne å øve på julesangene fra og med første søndag i advent, slik at man kunne dem i julen. De skulle synges, kanskje flerstemt, både i kirke, på bedehus og de mange kristne juletreffester. Man kan saktens spørre hvor mange som kan bli med på alle vers i Landstad's julesalme i dag:

*Fra fjord og fjære,
fra fjell og dype dal
et «ære være»
i dag gjenlyde skal.
Fra kirketårne
i fryds basuner støt
for Guds enbårne
som er i dag oss født!
Vi var forlorne,
nå er vi frelst av nød!
Sb 631*

Hvor er det blitt av sangen om Jesu fødsel i Davids stad?

Det bør ikke bli slik at det er svorkvaliteten på ribba, prisen på julegavene eller snitt på dress og kjole som bestemmer om jula er god eller ikke.

Under julehøytiden bør det vel heller være juleevangeliet som skal skape gleden. Det er derfor viktig at man fyller julen med et kristent innhold. Det finner man i Guds Ord.

I gamle dager hadde man for eksempel en juletreffot som var slått sammen av et par avsagede planker eller bordender. Det var formet som et kors for også å minne om Jesu død

og oppstandelse. Og stjernen i treet skulle minne oss om vår Krist, slik det ble uttrykt i en julesang.

Hvordan man feirer julen, er ganske individuelt. Alle har sine egne tradisjoner som man mener er den aller beste, og sikkert blir bedre år for år. Julen tilhører heller ikke Bibelsens pålagte fester. Den er ikke en gang nevnt i Bibelen. Man vet ikke en gang når Jesus ble født. Men det er ikke galt å feire Jesu fødsel i Betlehem. Den kan man glede seg over hele året. Men da er det viktig at man tar frem Bibelen. Det er Guds Ord og bønn som helliger julen.

Julens innhold finner man i Johannes' evangelium 1:14:

«Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den enebåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet».

La oss igjen kristne julen! Så kan også den bli til et vitnesbyrd om Jesus Kristus, sann Gud og sant menneske.

*Fra «Karmelnytt»
2018
med tillatelse*

Redaksjonen ønsker
alle våre lesere en
velsignet julehøytid!

Hjem til koronafrykt og politisk uro

Av Ingar Gangås

– Jeg lager kaker som jeg selger. Og det går jo ikke så aller verst.

Det er Rebeca Vera som svarer slik når jeg spør henne om hvordan det var å komme tilbake til Bolivia etter året ved Bibelskolen på Fossnes. Hun var elev ved vår- og høstsemesteret i 2019. Hun måtte si opp en stilling i økonomiavdelingen i et større firma da hun bestemte seg for å reise til Norge, og hun var nok ikke helt forberedt på at det kunne bli arbeidsledighet da hun returnerte, selv om hun fryktet at det kunne skje.

Marit og undertegnede var i Sucre da Rebeca returnerte fra bibelskoleåret, før jul i 2019. Hun hadde da hatt en lang flytur fra Torp (Sandefjord) via Amsterdam, Panama, Lima og Santa Cruz (sør i Bolivia) før hun omsider var framme i Sucre, der Lekmannsmisjonen og «Såmannen» har sitt senter for litteraturarbeidet.

Bønnesvar

Med 65 kilo innsjekket flybagasje, pluss to store kolli med håndbagasje, var det en sliten Rebeca som ble gjenforent med sin familie, etter å ha tilbakelagt en reise som tok nesten 40 timer!

Den som er vant til å reise vet at det vanligvis er en fri kvote på inntil 23 kg innsjekket bagasje og 12 kg håndbagasje ved slike utenlandsreiser.

– Du skjønner det, forteller Rebeca, det må ha skjedd et under. Jeg ville jo så gjerne ha med meg hjem alt det jeg had-

de fått av klær og andre ting mens jeg var i Norge. Men det ble endring på reiseruten rett før jeg skulle dra fra Norge og mye kluss med å bestille ekstra kvote med bagasje. Så jeg hadde ingen annen mulighet enn å betale overvekt da jeg kom til flyplassen. Reidar Heian var med meg til Torp denne morgenen for å forklare situasjonen og hjelpe meg dersom det skulle oppstå problemer.

Jeg fikk sjokk da jeg kom til skranken og hørte hvor dyrt det ville bli. Men funksjonæren måtte ringe til Amsterdam først for å kunne ordne det derfra. Han ringte flere ganger. Men der var det ingen som svarte. Køen av reisende vokste mens jeg ventet spent på utfallet. Etter en god stund sa han plutselig: «Nei, dette har jeg ikke tid til. Du får bare ta det med deg alt sammen uten å betale noe ekstra», og så sjekket han inn alt helt fram til Sucre. – Du må tro jeg var glad da!

Stille og tankefull

Det var en tankefull Rebeca som var tilbake hos mor og far, søsken og tantebarn, etter det første og lengste oppholdet hun noensinne hadde hatt hjemmefra.

– Hun er blitt så stille, kommenterte hennes mor til oss, et par dager senere.

– Før var hun så mye mer livlig og

pratsom.

Jeg tenkte med meg selv: Det er umulig å være uberørt. Kontrastene mellom Norge og Bolivia er så store. Naturen er annerledes, skikkene og tradisjonene er veldig ulike, og ikke minst: fattigdommen er så mye, mye større i fjellandet Bolivia enn i Norge. Hele gatelivet bærer preg av det. Og i Sucre larmer det rundt deg hele tiden. Eksosen kan svi i øynene, spesielt i rushtiden når bussene beveger seg sakte i kø opp de mange bakkene i byen. Når vinden tar tak, virvles støvet opp, spesielt i utkantene, der asfalten og sementen ikke rekker lenger... Hun kom fra frisk luft på Fossnes, med skog og grønne plener. Med ett var alt forandret og tilbake til det gamle. Jo, det er ikke rart at en kan bli tankefull og innesluttet.

Stillhet og ro

Rebeca dro til bibelskolen for å lære

Rebecas foreldre, søsken og tantebarn (to mangler).

Møtekalender

Desember

5.-6. Årnes *Martin Fjære*
5.-6. Langli *Curt Westman*
25. Mosvik *Ingar Gangås*
29.-1.1. Fossnes
(nyttårssamling) 18-35 år
*Finn-Widar Knutzen, Lars
Fredrik Ellingsen og P. B Holm*
31. Kongshaugen 13-17 år
Samling kun nyttårsaften

Januar

10. Årnes *Per Bergene Holm*
26.-31. Bangsund *Per B. Holm*
28.-31. Mosvik *Bjarne Gjuvsland*
29. -31.Nærbø

*På grunn av koronasituasjonen
kan det komme endringer.
Se info på www.nll.no.*

Jesus bedre å kjenne. Arbeidet i hjemlandet hadde krevd henne helt og fullt, med lange dager, nesten aldri fri, og uten noen gang å ha hatt ferie. Stor arbeidsledighet gav arbeidsgiverne frihet til å utnytte situasjonen. I Norge fikk hun stille stunder som hun aldri før hadde hatt. Selv om det norske språket var et hinder når hun skulle kommunisere med andre, så har hun i ettertid fortalt at hun muligens forsto og fikk med seg mer enn det de andre, og kanskje også lærerne visste og var klar over. Og hun fikk også anledning til å lese i Bibelen og gode bibelkommentarer på sitt eget språk, spansk, ved siden av.

Arbeidsledig

Tilbake i hjemlandet skulle det altså vise seg at det var umulig å få arbeid. Den urolige politiske situasjonen etter presidentvalget rett før hun kom hjem igjen, hadde skapt mye usikker-

het og stor arbeidsledighet. Verst var all utryggheten med veiblokkeringer og voldelige sammenstøt. Da den forrige presidenten måtte «rømme» fra landet på grunn av valgfusk og beskyldninger om å ha «beskyttet» narkotikahandelen, tilspisset situasjonen seg.

Strengte tiltak

Så kom koronapandemien. Marit og undertegnede rakk å komme oss til Norge bare en liten uke før det meste var nedstengt og det ikke gikk fly lenger.

Våre nasjonale medarbeidere fortalte oss senere at koronapandemien snudde opp ned på alt. Det fra før fattige landet ble hardt rammet, målt i antall døde pr. innbygger, et av de verste i hele verden. Fortsatt er mange i karantene og avstengt fra kontakt med andre.

– De aller fattigste, de som lever av å selge varer på gata, lider mest under alle forbudene og restriksjonene. Og de

er også blant dem som først smittes, forteller Rebeca.

Foreldrene flytter fra byen

Foreldrene til Rebeca, Graciela og Joel, hadde akkurat kjøpt seg tomt i utkanten av Sucre by da alle vanskelighetene tårnet seg opp. De har lenge ønsket å få sitt eget husvære. Drømmen er at hele storfamilien kan bo der. Foreløpig er det bare ei tomt med mur rundt, to porter ut mot gata og et lite hjørnerom innenfor. Nå har foreldrene og den yngste sønnen flyttet dit. Fra den ene jernporten ut mot gata har Graciela åpnet en liten «butikk», der hun selger de mest nødvendige husholdningsartikler. «Butikk» høres nesten for flott ut for oss, vi som tenker norsk. For det er enkle saker. De bor i det samme rommet som huser butikken, og de har ordnet seg sengeplass på en «hems» av tykke planker i bakkant av rommet.

Rebeca er det ikke plass til foreløpig, så nå bor hun hos den eldste søsteren med familie, inntil videre. De er sju personer fra før, men én person ekstra er det alltid husrom for her ute!

Joel er som nevnt tidligere i bladet, ansatt som evangelist og quechua-medarbeider i «Såmannen». Han og kona Graciela har seks barn sammen, i tillegg til ei jente som døde bare tre år gammel. Rebeca er nest yngst. Yngstemann har et veldig sjeldent syndrom, noe de er helt åpne om. Alle er svært glade i ham, ikke minst Rebeca, som fortalte flere ganger under oppholdet i Norge at hun savnet ham mye.

Joel holder for tiden på med en over-

settelse av «Den lille husandaktsboken» (Korte dagbetragtelse) fra spansk til quechuaspråket. Og han ønsker å nå ut med evangeliet i dette nye området. Flere av dem som bor her er innflyttere som kommer fra samme landsby som ham selv.

Stor gjestfrihet

Men tilbake til tiden før vi reiste fra Bolivia... Marit og jeg ble da bedt ut til «familietomta» på middag en dag. Rebeca viste vei og fulgte oss fra byen. Vi måtte ta to forskjellige busser. Og da den siste aldri kom, måtte vi til slutt «praye» en drosje de siste kilometerene.

De hadde forberedt oss på at det var veldig provisorisk, uten innlagt vann og strøm. Det var som de hadde sagt, veldig enkelt, og mer som å komme på landet, men hjertevarmen og gjestfriheten var det ingen ting å si på!

– Ved å bo her kan vi spare husleie og heller legge det i byggematerialer, forteller Joel.

– Og butikken kan kanskje spe på økonomien den også, skyter Graciela inn.

Grytene kom raskt på ovnen

Tilflytningsområde

Vi benker oss rundt et plastikkbord som er innkjøpt for anledningen. I det vi tar plass, sier Joel:

– Jeg hadde aldri trodd at det var Rebeca som kom til å gå på bibelskole. Han ser bort på henne, og fortsetter noe takkefull: Hun hadde så bra inntekt sammenlignet med mange andre, og var alltid omgitt av venner. Vi kan ikke legge skjul på at vi var litt engstelige for henne.

Vendt mot henne fortsetter han:

– Tenk om du, Rebeca, kunne hjelpe meg med å nå ut til barna her med evangeliet! Og etter et lite opphold kommer det lavmælt:

– Men vi er helt avhengige av deres forbønn i Norge. Kampen her er så hard. Det er ikke lett å være ung i et samfunn som vårt. Vil dere være med å be for oss? Glem ikke å be for min store familie!

I tillegg til sine seks barn har Graciela og Joel fått 11 barnebarn etter hvert, de eldste av dem er allerede universitetsstudenter.

– Det er mye nød, det gjelder også blant mine egne. Ekteskapsproblemer, skilsmisse og samboerskap er en del av hverdagen her ute. Det har også satt sine spor hos oss. Jeg vet egentlig ikke hvor mye de har sett av evangeliet. Alle er med på møter, men det gir jo ingen garanti.

Rebeca er for det meste taus og bare hører på når faren forteller dette. Kanskje tumler tankene omkring hennes nye livssituasjon: Å selge kjeks og kakker som hun nå baker på storesøsterens

kjøkken, for å tjene til livets opphold. Det var kanskje ikke det hun så for seg skulle bli situasjonen ved å komme hjem igjen.

Telefonsamtaler

Vi har stadig kontakt på telefonen. Joel forteller at han er redd for sløvhets, nå som de ikke kan samles regelmessig til møter slik som før. I denne koronatiden er det så lett å komme på avstand.

– Jeg kjenner det godt på meg selv nå. Da det ble forbudt å samles til møter, gikk det ikke lenge før trangen til å gå å høre minket. Samtidig var det så lett å bli opptatt av alt det jordiske.

Politisk uro

Nødpet der utefra sendes videre til deg som leser dette. Vil du være med og be om at den politiske situasjonen må bli mer stabil framover? Det var som nevnt valg i oktober 2019. Da den sittende presidenten forlot landet, var det mange kristne som var lettet. Presidentens sosialistiske parti hadde riktignok gjort en god del bra for de fattige på landsbygda, nye veier mellom de store byene var blitt bygd og skoler og universitet for indianerbefolkningen reist, men den marxist-leninistiske ideologien skremte mange. Landets økonomi var skakkjørt. Økonomisk utroskap har alltid vært et problem i Bolivia. I tillegg tynget de store utenlandslånene.

Så fulgte en interimperiode med en kvinnelig president fra høyresiden. Hun bekjente seg som en evangelisk kristen, og noe av det første hun gjorde var bl. a. å gjenåpne landet for jøder. Men så

kom koronabølgen. Økonomien gikk fra vondt til verre.

Det ble holdt nyvalg i oktober 2020. Til manges overraskelse vant den forrige presidentens parti fram på nytt. Propagandaen om at det ikke var blitt noe bedre i løpet av interimsåret, hadde nådd inn.

Nå er mange spent på hvordan dette vil ende. Vil liberaliseringen bare fortsette, med rett til å leve homofilt, eller rettere sagt: med frihet på de fleste områder til å leve akkurat som en selv vil? Vil det fortsatt være frihet for de kristne? Hva med arbeidsledigheten? Kommer det snart en økonomisk kollaps? Spørsmålene er mange.

Snart Jesu gjenkomst?

Vær med å be om at det fortsatt må være åpent for misjonsarbeid i landet! Fremfor alt trenger vi å be om at oppvåkningen som nå har startet ved «Såmannens» arbeid, gjennom spredning av Roseniuslitteratur og forkynelse ved evangelistene, må føre til en dyptgripende vekkelser. Måtte også de unge bli berørt, slik at de kan bli satt i brann og bli sjelevinnere.

I følge evangelistene haster det nå med bibelundervisning, så de kristne kan bli rotfestet til å tåle en eventuell forfølgelse. I skrivende stund er de godt i gang med byggingen av møtelokale og et enkelt opplærings-senter i landsbyen Pampa Aceituno utenfor Sucre.

Det er ennå så tid. Men snart kan det være for sent. Det kan skje raskere enn vi tenker...

I dag hjelper Herren!

Intervju ved Dag Rune Lid

Eg er på besøk hjå Johanne Margrete og Bjarne Vestbøstad i Norheimsund i Hardanger, og over kjøkenbordet heng eit bilde med svart bakgrunn og med gullforkylte bokstavar der det står: «Gårsdagen er forbi. Morgondagen har ingen sett. I dag hjelper Herren». Bildet er eit talande vitnesbyrd for alle som kjem inn i heimen, og også for meg som vil slå av ein prat med han Bjarne denne kvelden.

Oppvekst

Han var fødd i Fitjar i Sunnhordland 29. juli i 1934, og han vaks opp på gard saman med 3 sysken.

Då han skulle ut i den vide verda, var Framnes Ungdomsskule i Hardanger første stoppestad. Her var det lekmannshøvdingar som Ludvig Hope og Johannes Brandtzæg som hadde rådd grunnen, men no var det Indremisjonsamskipnaden som dreiv skulen. Det vart ein gild og innhaldsrik vinter for Bjarne.

På heimstaden hadde Bjarne vore med i Kinamisjonen, som etter krigen hadde skifta namn til Norsk Luthersk Misjonssamband. Det var såleis naturleg for han å reise til Skien sommaren 1955, der generalforsamlinga i NLM skulle vere.

– Ein dag møtte eg Vincent Færevåg. Han var krinssekretær i Haugesund, Sunnhordland og Hardanger (HSH) krins NLM. Eg kjende han

frå møteverksemda heime på bedehuset på Fitjar der han hadde gjesta oss.

– Eg var oppvaksten i ein gild kristen heim, men eg sleit med frelsevisna, og saka kom på banen i samtalen med Færevåg. Til slutt hamna me på ein benk i ein park i Skien denne vakre sommardagen.

– Der fekk han vitne for meg gjennom Ordet. Der og då såg eg at frelsevissa ikkje var knytt til noko i meg og mitt, men til Guds ord og løfter. Seinare i livet når eg har kjent på mørke og anfektning, har eg igjen og igjen fått setje min lit til Bibelordet.

Hausten 1955 gjekk ferda vidare til det militære og hæren. Her fekk han befalsopplæring, og vart verande inne i 16 månadar. Det neste vart skoloring på Stranda på Sunnmøre der Misjons-sambandet hadde ein handelsskule, og her lærte han bokføring.

Yrkeslivet

– Etter at skulen var ferdig fekk eg tilbod om å arbeide på ein butikk på Stranda hjå den 80 år gamle Johan Faus. Det var den kjekkaste tida i livet mitt, sjølv om det ikkje vart meir enn halvtanna år, seier han med ein smil.

– Så kom det spørsmål frå ein kamerat heime på Fitjar. Faren hadde ein trelasthandel med kring 30 mann i arbeid, og no hadde dei trong for ein som kunne føre rekneskapen for dei. Eg hadde i grunnen ikkje lyst til dette då eg treivst svært godt på Stranda. Men samtidig kjende eg på at eg kunne ikkje seie nei til denne kameraten og far hans.

– Men eg hadde ikkje før svara ja til dette, så kom eit brev frå Vincent Færevåg i HSH. I brevet spurde han om eg kunne tenkje meg å byrje å reise på prøve som predikant i denne krinsen. Då kom eg inn i ei veldig klemme, og eg visste ikkje kva eg skulle gjere. – Butikken på Stranda var gamal, og

ein av utfordringane var at fyrkjelen lek. Ei av mine oppgåver var å ause spillvatnet opp i ei bytte med ein tom fiskebollebok, og deretter å bære vatnet ut og tømme det i havet.

Kva ville Gud?

– I denne tida var eg så pressa som eg aldri har vore verken før eller seinare livet. Det hende at tårene mine blanda seg med spillvatnet frå fyrkjelen når gråten kom.

– Spørsmålet som låg sterkt på meg var: Kva ville Gud? Og for det andre, kva skulle eg svare Færevåg på hans spørsmål. Eg visste ikkje mi arme råd, kva eg skulle svare, seier han.

Han hadde brevkommunikasjon med Færevåg i denne perioden. Færevåg skreiv at den einaste vegen ut av dette no, når han ikkje ville eller kunne svare, var at det måtte verte ei praktisk løysing. Han meinte Bjarne kunne kome på prøve og sjå om det gjekk.

Difor vart han invitert til Hauge-sund for å snakke med Færevåg. Bjarne sa difor opp stillinga i butikken og reiste til Hagesund. No ville det enten verte arbeidet på trelasthan-delen eller å reise på prøve som predikant.

– Eg reiste direkte til Hagesund for eg måtte få snakka med Færevåg om det eg sleit med. Men då eg kom til Hagesund, fekk eg greie på at no stod «verda på ende» grunna mi oppførsel mot dei heime på Fitjar.

– Det skuldast følgjande scenario: Far min hadde vore til kyrkje ein

sundag. Då han kom ut frå kyrkja og skulle heimover, trefte han denne trelasthandlaren som eg fyrst hadde lova å kome til. Han hadde gått hardt på far min og sagt med høg røyst: «Han son din har loge for meg!». Det var litt av eit «kyrkjemøte» for far, seier Bjarne.

– Om dei ville terga opp far min, måtte det seiast noko slikt, som at eg dreiv og laug folk opp i augo. Far vart ikkje god, og han gjekk vidare til Færevåg. Det vart skuldingar om at Færevåg hadde egla meg opp til å lyge for trelasthandlaren.

Eg kjem!

– No vart det nytt press mellom far min, trelasthandlaren, Færevåg og vår Herre som den fjerde instans. Men for å gjere ein lang historie kort. Eg ringde til trelasthandlaren og sa: – Eg kjem!

Bjarne forstod situasjonen som trelasthandlaren var komen i, og det forstod også Færevåg. Det enda med at han vart tilsett som bokhaldar hjå trelasthandlaren heime på Fitjar.

Der vart Bjarne i nesten tre år. Men kallet til å verte lekpreikar hadde ikkje slept han, og det enda med at han 20. januar 1960 vart tilsett, og her var han verande fram til sommaren 1994.

Han reiste med Ordet om vinteren, og om sommaren jobba han i ei lokal bedrift. I 1964 vart han gift med Johanne Margrete Valland frå Norheim-sund i Hardanger, og her busette dei seg. Saman fekk dei fem born og fire vaks opp.

Åndssituasjonen

I samtalen med Bjarne kjem me no inn på åndssituasjonen i landet vårt. Då refererer han noko som professor Carl Fr. Wisløff sa på eit stemne eit av dei siste åra han levde: «Det vil alltid vedbli å være en sann Jesu Kristi menighet på jord», og slik trur også Bjarne det vil vere.

– Wisløff sa at det var fire grupper som bana vegen for kristendommen i dei første hundreåra etter Kristi død. Det var trælane, soldatane, sjøfolka og forretningsfolk. Dei spreidde ut Guds ord i heile Romarriket der dei fór, på tross av kristendomsforfølg-ingane.

– Det er fortalt at då biskop Polykarp lei martyrdøden kring år 155 etter Kr. ville dei ha han til å fornekte si tru før han skulle brennast på bålet. Polykarp svarte: «I 86 år har eg tent Herren, og aldri har han gjort meg noko vondt – korleis skal eg kunne svikte min konge og frelsar?» Slik vart han forfremma til herlegdommen.

– I år 325 etter Kr. var 900 truande samla frå heile Romarriket på kyrkjemøte i Nikea. Her vart den nikenske truedkjenninga utmeisla. Men det er sagt at ingen av dei 900 som var der, var normale. Dei var alle merkte på kroppen av kristendomsforfølgjingane dei hadde vore gjennom.

– Det er ikkje noko nytt under sola. Me veit ikkje kva det vil koste å vere sanningsvitne når det går nokre år. Omkostninga med å vedkjenne

seg trua kan kome til å stige i tida som kjem. Men sjølv om dei truande var ein forfølgd minoritet i Romarriket, vart dei til ein styrande majoritet då keisar Konstantin gjorde kristendommen til statsreligion i det store riket. Det viser at det har skjedd forskjellige ting i historia før også, seier predikanten.

Set si lit til Ordet

– Når det gjeld min eigen posisjon i høve til Gud, må eg forhalde meg til Guds ord slik me finn det i Ef 2:1-10: «Også dere har han gjort levende, dere som var døde ved deres overtredelser og synder. I disse vandret dere før på denne verdens vis, etter høvdingen over luftens makter, den ånd som nå er virksom i vantroens barn. Også vi vandret alle blant dem i vårt kjøds lyster, og vi gjorde kjødets og tankenes vilje. Vi var av naturen vredens barn likesom de andre.

Men Gud, som er rik på miskunn, har, på grunn av sin store kjærlighet som han elsket oss med, gjort oss levende med Kristus, vi som var døde ved våre overtredelser. Av nåde er dere frelst. Han oppvakte oss med ham og satte oss med ham i himmelen, i Kristus Jesus, for at han i de kommende tider kunne vise sin nådes overveldende rikdom i godhet mot oss i Kristus Jesus.

For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg. For vi

er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem», seier han med tyngde.

Herren kan duke bord

– Eg kan vakne om natta og oppleve at Herren dukar bord for meg. Då kan eg minnast Guds ord eller eit songvers som dukkar opp i sinnet. Såleis kan eg i stille nattetimar ha gilde stunder med Herren.

– Far min las husandakt i heimen og han las alltid frå Bibelen. Eg kan enno hugse andaktsord som han delte med oss, seier Bjarne.

Før eg skal gå, tek han fram og viser meg ein lapp. – Denne kan eg ha med meg i lomma når eg går på tur. Her står det to bibelord, seier Bjarne.

På lappen er det med sirleg handskrift skrive: «Bli funnet i ham, ikke med min egen rettferdighet, den som er av loven, men med den jeg får ved troen på Kristus, rettferdigheten av Gud på grunn av troen» (Fil 3:9) og «Tro er full visshet om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser» (Heb 11:1).

– Desse gudsorda er eit anker og feste for sjela, som eg må ha skriftleg på lappen i lomma. Dagleg må eg minne meg sjølv om det, og sjå på dei, sjølv når eg er ute og går meg ein tur, avsluttar forkynnenaren Bjarne Vestbøstad, før eg denne fredagskvelden forlèt dei – og ynskjer dei ei god og velsigna helg.

«Dine synder er deg forlatt!»

Av Lars Fossdal

«Og se; de bar til ham en mann som var lam og lå på bære. Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: Vær frimodig, sønn! Dine synder er deg forlatt!»

Mat 9:2

Hva er synd? Jo, det er å gjøre imot Guds gode og hellige vilje som han har gitt oss i de ti bud. Der sier han hvordan vi skal være og hvordan vi skal leve for å være fullkomne. Han sier: «Du skal ikke ...» og: «Du skal ...». I budene forbyr Gud oss å være onde og gjøre ondt, og han påbyr oss å være gode og alltid gjøre godt. Summen av budene er at vi skal elske Herren vår Gud av hele vårt hjerte, av hele vår sjel og all vår forstand og at vi skal elske vår neste som oss selv. Kjærligheten er lovens oppfyllelse, skriver Paulus – for den som elsker, gjør ikke noe ondt hverken mot Gud eller sin neste. Å elske er også å tjene, som Jesus sa: «Ingen har større kjærlighet enn den som setter sitt liv til for sine venner». Å elske innebærer at en alltid av hjertet gjør det som er til ære for Gud og til det beste for vår neste.

Skyldig og fortapt

Budene viser oss at Gud er god og at han ikke tåler ondskap. Selv den minste onde lyst er synd for Gud. Brudd mot hans bud fører til at vi blir skyldige overfor Gud, vi er lovovertridere.

Og synd straffes med døden – den evige fortapelse. Slik er Gud. Ingen syndere kommer inn i himmelen. Skulle du ha bare én synd i ditt liv, er du like fortapt som den som har mange synder. For den som synder viser for Gud og mennesker at han har et ondt hjerte.

Det var dette som var den lamme mannens store nød, han var en fordømt og fortapt synder. Det forstår vi av Jesu ord til ham, når det er dette Jesus først taler til ham om, når han sier: «Dine synder er deg forlatt».

Hørt ryktet om Jesus

Den lamme mannen og hans venner hadde hørt ryktet om Jesus fra Nasaret, han som helbredet syke og drev ut onde ånder. Han skulle vel ikke være Messias, Frelseren Gud hadde lovet å sende, han som skulle knuse slangens hode og gjenopprette syndefallet? Ryktet hadde skapt tro og håp i deres hjerter, at hos Jesus var det hjelp å få, både mot synd og sykdom. Derfor dro de for å oppsøke ham.

Og de ble ikke til skamme da de kom til Jesus. For før de fikk lagt frem sin nød for Jesus, sa han til den lamme mannen: «Dine synder er deg forlatt». Jesus så altså den lamme mannens hjerte, han så at han var kommet i nød for sin synd og sin sjel. Han så også at han hadde kommet til tro på Jesus som Messias. Det var derfor Jesus sa disse ordene til ham. For det heter i Skrift-

en at den som tror på ham, får syndens forlatelse – uforskyldt.

Jesus tok straffen

Hvordan kunne Jesus si at hans synder var ham forlatt? Det er jo bare Gud som kan tilgi synd. Jo, fordi Jesus er Gud kommet i menneskers lignelse, og at han tidligere, i Jordanelva, da han ble døpt, bekjente alle menneskers synder som sine. Det førte til at han måtte ta straffen i stedet for oss og gjøre soning for den.

Omlag tre år senere, på langfredag i år 33 e.Kr., hang han på korset. Skriften sier: «Han ble regnet for en ugjerningsmann» og «Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger, straffen lå på ham for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom». «Gud lot våres alles misgjerninger ramme ham». Det var derfor Jesus kunne si til den lamme: «Dine synder er deg forlatt».

Mannen fikk alle sine synder forlatt av Gud av bare nåde. Han fikk del

i frelsen helt uventet og overraskende uten å gjøre noe. Slik er Guds frelse og slik frelser Gud. Den som ikke vil la seg frelse av bare nåde, får ikke del i den. Slik det var for bl.a. fariseerne – de ville «kjøpe» Guds nåde ved sin omvendelse og gode gjerninger, men fikk ingen del i frelsen.

Tro uten gjerninger

Når loven har fått gjort sin gjerning i en synders hjerte og brakt ham til sannhets erkjennelse, kommer han i stor nød for sin sjel. Han er fortapt i seg selv. Da er han mottakelig for den ufortjente frelsen i Jesus, og han tar imot Ordet om Jesus til frelse for sin sjel. Han tar sin tilflukt til Jesus og «ingen av dem som tar sin tilflukt til ham, dømmes skyldig». Gjennom troen, uten gjerninger, gir Gud synderen del i Jesu frelse. Troen er middelet Gud formidler frelsen ved til synderen.

Denne lamme mannen var nå ikke lenger en synder for Gud, selv om han fremdeles i seg selv var det. Han var nå ikledd Jesu rettferdighetsdrakt, han var lik Jesus for Gud, og hans synd var helt borte fra ham fordi Jesus hadde tatt den bort. Dermed var himmelen åpen for ham.

Ufortjent – av nåde

Til deg også, om du er en fordømt og fortapt synder som tror på Jesus, får du forlatelse for dine synder uten at du fortjener det. Skriften sier: «Alle har syndet og står uten ære for Gud, og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus»

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om ny adresse ved flytting, slik at bladet kommer frem i posten.

Fredrik Heian,
Tveiten,
4440 Tonstad.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

(Rom 3,23-24). Dette er Guds store og gode gave til deg.

For så å vise folket hvor virkningsfulle Jesu ord er, sier han til den lamme mannen: «Stå opp og ta din seng og gå hjem til ditt hus». Han stod da opp og gikk hjem til sitt hus. Folket ble da forferdet og priste Gud. Dette bekreftet at Jesu ord: «Dine synder er deg forlatt», var sanne. Synderen hadde fått nåde hos Gud. Han var ikke lenger under Guds vrede og dom. Hans nød var endt, å, hvor glad han ble og han priste Gud.

Jesus kom for å gi legedom til dem som har det ondt. Han kom ikke for

å kalle rettferdige, men syndere (Mat 9:12-13).

Også i dag lyder det til det fordømte og fortapte menneske som i sin nød tror på Jesus: Dine synder er deg forlatt – for Jesu skyld. Du kan også takke og prise Gud!

Frelesesglede

Av Martin Luther

«Jeg vil prise deg fordi du svarte meg til frelse.»

Sal 118:21

Dette er et vers fullt av glede, vi kan i sannhet istemme:

Du er en forunderlig Gud, du styrer oss med kjærlighet og gjør oss rike gjennom fattigdom. Du sender oss ned i fordervelsens brønn når du skal rettferdiggjøre oss. Du gir oss seier ved å overvinne oss. Du gir oss liv ved å døde oss. Du trøster oss gjennom bedrøvelse. Du styrker oss ved lidelse. Gjennom fattigdom gjør du oss rike. Du kaller dine tjenere for herrer.

Du døde for oss for å rettferdig-

gjøre oss gjennom ditt blod. Du overvant synden, døden og djevelen for å gi oss seier over alle våre fiender. Og du steg opp til himmelen for å berede oss et rom.

«Derfor er jeg viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som komme skal, eller noen makt, verken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre» (Rom 8:38-39).

Oversatt fra andaktsboken

«Tesoros biblicos»

(Bibelske skatter),

Editorial El Sembrador, 2016

Returadresse:
Lov og Evangelium
Tveiten
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Julefrykt og juleglede

Av Ole Hallesby

«Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids by».

Luk 2:10-11

En mørk vinterdag ble Jesus født. Ja, siden fallets dag hadde det vært en eneste lang natt. Uten lys fra himmelen famlet sjelene seg i grav, slekt etter slekt. Uten håp og med bange anelser.

Det lyste dog noen stjerner i mørket. Det var løftene som Gud hadde gitt det lille foraktede og nå så kuede Israels folk. Og her gikk det noen «stille i landet» og ventet på Israels trøst.

Men jo mørkere det ble, jo kjærere ble stjernene.

Og en vinternatt mens noen av dem holdt vakt ved kveget utenfor Betlehem, kom endelig det lys som de hadde ventet på. Herrens herlighet lyste om dem. Og de ble meget forferdet.

Engelen forsto dem og sa: Jeg

forkynner dere en stor glede. Deres frelser er født i natt. Gå inn i byen, så dere selv får se ham!

Dermed trakk han sløret til side, og hele himmelrommet var fullt av engler som sang julens glede inn i de fryktende menneskehjerter.

Julefrykt og juleglede, de to har gått hånd i hånd helt fra den første jul her på jord.

Vi frykter alle når det himmelske lys skinner inn hos oss, så vi får se hvor lite Jesus betyr for oss, og hvor opptatt vi er med oss selv og med vårt og våre egne.

Nå legger vi hånd i hånd og går til krybben og sier ham sannheten, hvor redde vi er og hva vi er redde for. Og så ber vi om at himmelen må åpnes litt også for oss, så vi kan få være med i den himmelske lovsang:

Ære være Gud i det høyeste!

*Fra andaktsboken
«Daglig fornyelse»,
Oslo 1934*